מכתבים

כוחות חדשים

במשך שבע שנים אני קורא כל גליון של העולם הזה. הסכמתי לדברים רבים שלכם, אך פסלתי לגמרי את כל דיעותיכם ב־ענייני „המרחב השמי".

בנאור

היה ברור לי כי ישראל רוצה בשלום בכל מאודה, בעוד שהערבים אינם רוצים בשלום וזוממים לכלותנו.

פרשת הנשיא בן־רגיבה זיעזעה אותי לגמרי. אני רואה עכשיו שאתם צדק־תם, ואני טעיתי. אני חוזר בתשובה, ואתם יכולים לפרסם זאת.

ממשלה זו אינה מסוגלת לעשות שלום, וגם לא לפעול למענו. דרושים כוחות חדשים.

אני שואל את עצמי מניין יבואו כוחות אלה? ואין לי תשובה חוץ מזו: מי שצדק, ומי שצדקתו הוכחה על־ידי המאורעות, הוא שצריך ליטול את היוזמה לידיו.

אני רוצה בזה להתייחס לחיכוח שהתנהל לאחרונה בין הקוראים על הקמת מפלגה חדשה לכנסת. צריכים לראות את הבעיה באור פרשת בורגיבה. מכיתן שהעולם הזה צדק, הוא צריך לפעול.

דויד בנאור, תל־אביב

במקום שחוזרים בתשובה עומדים, אין צודקים גמורים יכולים לעמוד.

...כל החיכוח הזה מוצג בצורה לא נכונה. השאלה בכלל איננה אם העתון העולם הזה יקים מפלגה — אלא אם קוראי העולם הזה יקימו מפלגה. כי העתון הצליח במשך השנים לרכז סביבו את כל אלה שאיכפת להם — ולמדינה דרושה מפלגה חדשה של אנשים שאיכפת להם, שאינם יכולים עוד לסבול את השוביניזם הזול ואת ההתנחנות הגוברת של „חברת השפע" הישראלית.

שמואל לוינסון, חיפה

זהירות, בן־גוריון!

כאשר כבשנו את סיני, הכריז בן־גוריון כי לעולם לא נצא משם. אך מספיקה היתה הוראתו של נשיא ארצות־הברית, דויט אייזנהואר, כדי שנפנה את כל השטחים הכבושים. היה זה בן־גוריון עצמו, שמילא את פקודתו של הנשיא האמריקאי, כמו ילד טוב.

עכשיו יש לגיבור זה החוצפה להשמיץ את אשכול בעניין דומה! ואין להתפלא עליו: לא איכפת לו שהמדינה תחרב — העיקר שהוא ינצח במלחמותיו הקטנוניות.

יש לבודדו לחלוטין בשדה־בוקר, ולאסור עליו כל פעילות החותרת תחת קיום המדינה.

חנן גודגרט, תל־אביב

גילוי דעת

עד רצוני לדעת מה דעת קוראי העתון נוכח גילוי המחבלים במסילת הברזל באזור לוד ורמלה.

א. אוריאל, עפולה שלילית.

מי מעוניין?

הספרות האנטי־מלחמתית הקלאסית מתארת את האנשים שהיו מעוניינים במלחמות: יצרני נשק, סוחרי נשק, גנרלים שרצו לעלות בדרגה, תעשיינים שרצו לרכוש חומרי־גלם ושווקים, וכו'.

יזהר

הגיעה השעה שמערכת העולם הזה תקדיש מחקר מקיף לשאלה: מי מעוניין במלחמה אצלנו? אני מתכוונת לומר: למי יש אינטרס אישי וכלכלי ביצירת אווירה של מלחמה? למשל:

● בכמה טפסים עולה התפוצה של עתוני־הערב בתקופות משבר ומלחמה? האם זה מיקרה שהם מרעילים את האווירה באופן שיטתי ומטיפים ללא הרף למלחמה?

● באיזו מידה קושר משה דיין את סיכוייו לעלות לשלטון ולהדיח את אשכול ביצירת אווירה מלחמתית?

● כמה קולות עוברים למפלגות שוביניסטיות (מליברלים לחרות, ממפ"ם לאחדות־העבודה, וכו') בתקופות של מלחמה או ערב־מלחמה?

אני אמא.

אסתר זיאון, רמת־גן

הלאום מעל הכל

מה החידוש בכך שמק"י — הגוף האירגוני היחיד שאיחד בקירבו יהודים וערבים — עומדת על סף פילוג? ולא סתם פילוג, אלא לפי ההשתייכות הלאומית? יהודים לחוד וערבים לחוד (העולם הזה 1441).

כל אדם נורמאלי, בעל הרגשת שייכות לאומית וכבוד לאומי, ידע זאת מראש. כי בסופו של דבר הלאום עומד מעל הכל, ואין אדם יכול להתעלם מלאומיותו למשך זמן ארוך.

אני שמח על הפילוג הצפוי, ובניגוד לעורך העולם הזה (1441), חושב שזה טוב למדינה וטוב ליהודים. זה שובר אחת ולתמיד את כל האשליות על אחוות עמים וכו'.

רחמים כהן, תל־אביב

סינים ופיסטינים

הכתבה „סינים במדבר סיני" (העולם הזה 1441) היתה מאלפת, אך חסר בה הפרט הקובע.

על דעותיה של סין אנו לומדים רק מציטוטיו של אחמד אל־שוקיירי, שבחדאי איננו עד מהימן. לעומת זאת אינה מובאת ההודעה המשותפת, שבלי ספק פורסמה בסוף הביקור. הייתי רוצה לדעת מה כתוב בהודעה המקורית, ולא הוראיציות של שוקיירי.

ישראל איזנברג, ירושלים

בבקשה. ההודעה המלאה שפורסמה בסיום ביקורו של אל־שוקיירי בפקין, בחתימת שני הצדדים — ראה להלן:

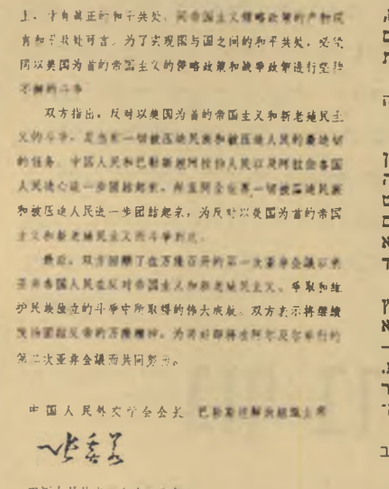

שבועון מסויים

בעת קריאת מאמרו של העורך לרגל יובל ה־15 של המערכת (העולם הזה 1440) צצו בלבי המחשבות הבאות:

ממשלת ישראל מתייחסת להעולם הזה — כשם שממשלות ערב מתייחסות למדינת ישראל.

הערבים אינם מכירים בישראל וקוראים לה „פלסטין הכבושה" — ממשלת ישראל אינה מכירה בהעולם הזה וקראת לו „השבועון המסויים".

הערבים מקיימים חרם כלכלי על המדינה — הממשלה מקיימת חרם כלכלי על העתון.

מדי פעם נוקטים הערבים באמצעי אלימות — מדי פעם קרה הדבר (לפחות בעבר) גם לעתון.

המדינה החזיקה ותחזיק מעמד. העתון החזיק ויחזיק מעמד.

השאלה היא רק — מי יתפכח ראשונה — הערבים כלפי ישראל או ממשלתנו כלפי העתון?

כפטריוט של ישראל ושל העולם הזה גם יחד — חזק ואמץ לקראת 15 השנים הבאות!

אריימך איתיאל, ירושלים

ברצוני להודות לחברי המערכת של העולם הזה, על האומץ שיש להם במלחמתם בשחיתות, במאבקם נגד מדיניות הממשלה ובמלחמתם נגד הכפייה הדתית.

למנהלה ברצוני להודות על דאגתה למיש־

אין לעצור מחוגי השעון

בעוד ב־בחן מעשה נבון

צפור הנפש

העתון המצחיק היחידי במדינה הרצינית

קראו השבוע:

אריק איינשטיין הנוראי

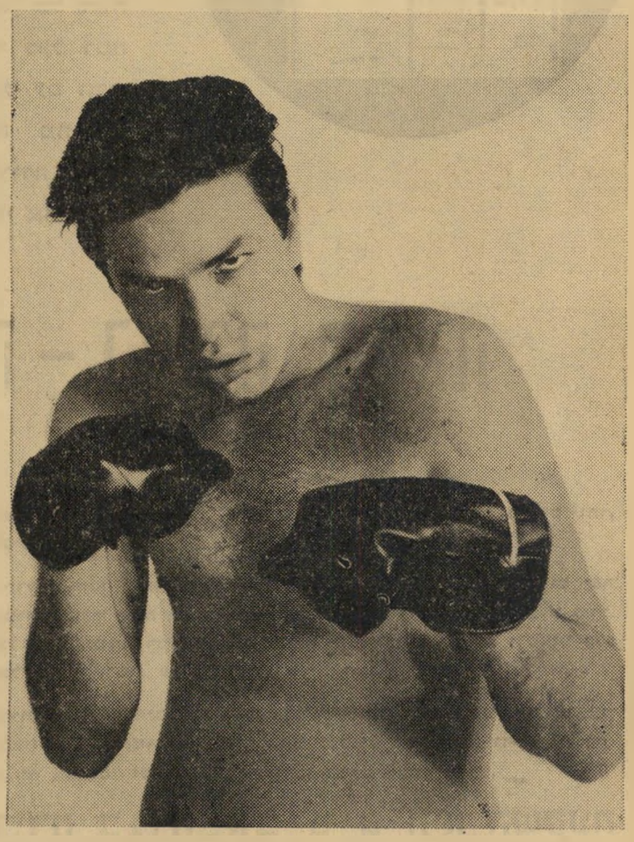

ספור הקרבות המרתקים של אליל הנוער העולמי.

כמו־כן המשתתפים הקבועים והחביבים:

חיים חפר, דן בן־אמוץ, עמוס קינן, אריה גלבלום, דוד אבידן — בתעלוליהם המצחיקים.

וכמו־כן רפורטאג'ות מקפיאות דם, בדיחות זוועה וקריקטורות לא נורמליות. מכתבים פקחיים של קוראינו המהווים חתך נאמן של הישוב הפיקח.

12 עמודים — 50 אגורות
להשיג בכל הקיוסקים

טוב ציפור אחת ביד מחצי לירה בכיס!